

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Piotr Mirek

Protokolant Emilia Bieńczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 marca 2024 r.

zażalenia **Ł. K.**

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k.,

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 5 marca 2024 r., sygn. akt II KO 171/23,

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 538 § 2 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

## UZASADNIENIE

W następstwie wystąpienia sygnalizacyjnego skazanego R.K. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 marca 2024 r., sygn. akt II KO 171/23, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wznowił z urzędu postępowanie karne w sprawie Sądu Apelacyjnego w Warszawie o sygn. akt II AKa 351/20 wobec R. K. (w trybie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. także wobec Ł. K.), uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 sierpnia 2021 r., sygn. akt II AKa 351/20, w całości i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie na

mocy art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. zastosował wobec R.K. i Ł.K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, to jest od dnia 5 marca 2024 r., godz. 10.10 do dnia 3 czerwca 2024 r., godz. 10.10.

Zażalenie na to postanowienie wniósł w ustawowym terminie oskarżony Ł. K. Wskazał, że „wyrok został cofnięty tylko do rozpoznania przez Sąd Odwoławczy a więc tok postępowania został już przeprowadzony i zabezpieczony na etapie pierwszej instancji a więc tymczasowy areszt w tej sytuacji nie ma żadnych przesłanek zapobiegawczych”. Zaznaczył, iż wyrok był prawomocny od sierpnia 2021 r. „więc nie był stosowany areszt”, a ponadto orzeczono wobec niego także inne wyroki. Wszystko to powoduje, że zastosowanie tymczasowego aresztowania jest bezzasadne, wobec czego powinien on zostać uchylony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem skarżący nie wykazał, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem prawa, prowadzącym do niesłusznego zastosowania wobec niego najsurowszego środka zapobiegawczego.

Obecnie nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 sierpnia 2020 r., sygn. akt XII Ka 40/20, Ł. K. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. został skazany na karę 6 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. i in. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a łącznie wymierzono mu karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Po wznowieniu postępowania karnego i uchyleniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wykonanie wobec niego tej kary ustało (art. 538 § 1 k.p.k.). Na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. (mającego odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym - zob. art. 545 § 1 k.p.k.), art. 249 § 1 i art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy uznał, że nie powinno to prowadzić do zwolnienia aktualnie oskarżonego Ł.K. i zastosował wobec niego tymczasowe aresztowanie na okres trzech miesięcy. Uzasadniając tę decyzję stwierdził m.in., że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz treść wyroku Sądu I instancji wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, zaś jednym z nich jest zbrodnia z art. 280 § 2 k.k., której miał się dopuścić w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 1 k.k. i za którą wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności, a przy uwzględnieniu kary wymierzonej za inny jeszcze czyn - karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczone kary oskarżony ma odbywać w ramach

wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 28 lutego 2022 r. wyroku łącznego, którym orzeczono karę łączną 8 lat pozbawienia wolności. Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy zaznaczył, że „zarówno zarzut popełnienia zbrodni przez oskarżonego, jak i wymiar orzeczonych przez Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokami z dnia 24 sierpnia 2020 r., kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności pozwala przyjąć, że oskarżonemu grozi surowa kara. W takiej sytuacji tylko najsurowszy środek zapobiegawczy zabezpieczy prawidłowy przebieg postępowania sądowego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, natomiast inne środki zapobiegawcze zadania tego nie spełnią. Z akt sprawy nie wynika również, aby zachodziły szczególne względy nakazujące odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania, o których mowa w art. 259 § 1 k.p.k.”.

To stanowisko zasługuje na aprobatę. Pozostając na gruncie niniejszej sprawy należy ponownie podkreślić, że zasadnicze znaczenie dla oceny zasadności zażalenia ma okoliczność, iż Ł. K. stoi pod zarzutem popełnienia w warunkach recydywy m.in. zbrodni rozboju, za którą nieprawomocnym wyrokiem wymierzono mu surową w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k. karę 6 lat pozbawienia wolności. Fakt wydania tego skazującego wyroku powoduje, że jedna z przesłanek stosowania środka zapobiegawczego - stwierdzenie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, stała się szczególnie mocna. Nie było też błędem ze strony Sądu stosującego wobec oskarżonego tymczasowe aresztowanie stwierdzenie, że jest to konieczne w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, które będzie prowadzone przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. Zgodnie z powołanym przez Sąd Najwyższy art. 258 § 2 k.p.k., potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą, co zachodzi m.in. wtedy, gdy stoi on pod zarzutem popełnienia zbrodni, względnie gdy sąd pierwszej instancji skazał go na karę pozbawienia wolności nie niższą niż 3 lata. Tym samym nie ma w tym wypadku, tak jak to ma miejsce w razie zastosowania tymczasowego aresztowania na podstawie art. 258 § 1 k.p.k., konieczności wykazywania, iż zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się oskarżonego, względnie że będzie on nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień. Obie okoliczności wymienione w art. 258 § 2 k.p.k. zachodzą w przypadku oskarżonego Ł. K. (jedną z nich tym bardziej, że wymierzona kara pozbawienia wolności znacznie przewyższa wspomniane trzyletnie minimum), który w zażaleniu nie negował ich istnienia. Nie przytoczył też żadnych okoliczności, które przemawiałyby za podważeniem zaskarżonego postanowienia. Z pewnością nie jest nią argument wskazujący na zakończenie postępowania pierwszoinstancyjnego, skoro zgodnie z art. 258 § 2 k.p.k. może to wręcz skutkować tymczasowym aresztowaniem

przebywającego dotychczas na wolności oskarżonego, o ile wymierzono mu karę pozbawienia wolności nie niższą niż 3 lata. Bez znaczenia jest też fakt, że oskarżony jest również skazany innymi wyrokami, bowiem nie powoduje to automatycznie zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

[J.J.]

[ał]